

MATTHEÛS

19:13-15

Jezus' houding tegenover kinderen en hun plaats in het Koninkrijk der hemelen.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/mattheus/19-13-15

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Jezus' houding tegenover kinderen	3 min	1
2	Waarom de discipelen kinderen afwezen	8 min	4
3	Zuigelingen en de schuld van Adam	7 min	8
4	Kinderen behoren tot Gods Koninkrijk	4 min	11
5	Kinderdoop zonder Bijbelse grond	3 min	13
	Om verder te lezen		15

1

Jezus' houding tegenover kinderen

In Mattheüs hoofdstuk 19 lezen we, te beginnen bij vers 13:

Toen werden kinderen bij Hem gebracht, opdat Hij de handen op hen zou leggen en zou bidden; maar de discipelen bestraffen hen. Maar Jezus zei: Laat de kinderen begaan en verhinder hen niet bij Mij te komen, want voor zodanigen is het Koninkrijk der hemelen. En nadat Hij de handen op hen gelegd had, vertrok Hij vandaar.

MATTHEÛS 19:13-15

Dit verhaal beslaat slechts drie korte verzen in het Evangelie van Mattheüs, maar het bevat veel waar we over na kunnen denken, omdat het te maken heeft met Jezus' algemene houding tegenover kinderen. Iedereen die een discipel van Jezus Christus wil zijn, moet natuurlijk Zijn houding, Zijn zienswijze en Zijn waardestelsel overnemen. Je kunt Jezus niet volgen en Zijn waarden en Zijn houding tegenover dingen verwerpen.

Jezus sprak eigenlijk niet zo vaak over kinderen. En soms wanneer Hij dat wel deed, sprak Hij alleen figuurlijk, of gebruikte Hij hen als illustratie van ons allemaal, wat onze relatie tot God betreft. In de Bergrede zei Jezus bijvoorbeeld:

Of is er iemand onder u die zijn zoon een steen zal geven, als hij om brood vraagt?

MATTHEÛS 7:9

Natuurlijk gaf Hij aan dat geen enkele vader, naar we hopen, zo slecht zou zijn om dat te doen. Hij zegt dat God ook zo tegenover ons is. Wij zijn als kinderen van God, en Hij zorgt voor ons zoals een vader voor kinderen zorgt.

Maar er zijn momenten waarop Jezus over echte kinderen spreekt, echte kleine kinderen. In hoofdstuk 18 van Mattheüs staat bijvoorbeeld in vers 1:

Op dat moment kwamen de discipelen bij Jezus en zeiden: Wie is toch de belangrijkste in het Koninkrijk der hemelen? En Jezus riep een kind bij Zich en zette dat in hun midden. En Hij zei: Voorwaar, Ik zeg u: Als u zich niet verandert en wordt als de kinderen, zult u het Koninkrijk der hemelen beslist niet binnengaan. Wie zich dan zal vernederen als dit kind, die is de belangrijkste in het Koninkrijk der hemelen. En wie zo'n kind ontvangt in Mijn Naam, die ontvangt Mij.

MATTHEÛS 18:1-5

Later, in vers 10 van Mattheüs hoofdstuk 18, zegt Hij:

Pas op dat u niet een van deze kleinen veracht. Want Ik zeg u dat hun engelen in de hemelen altijd het aangezicht zien van Mijn Vader, Die in de hemelen is.

MATTHEÛS 18:10

2

Waarom de discipelen kinderen afwezen

Bij deze paar gelegenheden sprak Jezus over kinderen en hun waarde. In dit specifieke verhaal brachten mensen hun kinderen naar Jezus, in de hoop dat Hij hen zou zegenen, hun de handen zou opleggen en voor hen zou bidden. De discipelen waren, denk ik, nogal beschermend ten aanzien van Jezus en Zijn tijd. Ze wisten dat er in alle delen van het land mensen wachtten tot Jezus naar hun streek zou komen, zodat Hij hen kon genezen, demonen kon uitdrijven en hun onderwijs kon geven. Veel van deze mensen droegen, daar ben ik zeker van, waarschijnlijk bij aan de ondersteuning van de bediening van Jezus en de discipelen. Ze ontvingen hen in hun streek, boden hun

onderdak, gaven hun te eten, enzovoort. De discipelen waren zich er ongetwijfeld van bewust dat Jezus selectief moest zijn in de manier waarop Hij Zijn tijd besteedde. Er werd meer beslag op Zijn tijd gelegd dan Hij werkelijk aankon.

Natuurlijk was het niet aan de discipelen om Jezus' reisplan op te stellen. Daar waren ze niet toe geroepen. Ze waren niet Zijn secretarissen, die telefoontjes voor Hem moesten filteren. Ze waren er om te leren. Ze waren er om Hem na te volgen. Ze waren er om de leider te volgen. Maar soms, denk ik, meenden ze dat het hun taak was ervoor te zorgen dat Jezus niet werd afgeleid, opgehouden of van Zijn koers gebracht door kwesties die minder belangrijk waren. In hun ogen was het opleggen van de handen aan kleine kinderen veel minder belangrijk dan bepaalde andere dingen waar Jezus waarschijnlijk toch niet aan toe zou komen.

Het is moeilijk te weten waarom de discipelen er zo over dachten. Sommige discipelen hadden ongetwijfeld zelf kinderen. En ik weet zeker dat het voor hen belangrijk zou zijn geweest dat Jezus hun kinderen zegende, enzovoort. Maar we zien dat deze discipelen geen geduld hadden met andere ouders die hun kinderen met dit doel naar Jezus brachten.

Ik wil niet slecht denken over de discipelen, hoewel het Nieuwe Testament zeker duidelijk maakt dat de discipelen niet altijd prijzenswaardige motieven hadden. Het is mogelijk dat de discipelen dachten: 'Luister, we moeten de bediening richten op degenen van wie wij het meeste voordeel kunnen hebben. Als we tot bepaalde mensen prediken, hun ziekten genezen, enzovoort, dan zijn er onder hen mensen die ons zullen ondersteunen. Sommigen zullen ons onderdak bieden, en het zal goed zijn voor de bediening als we deze mensen proberen te bereiken. Maar deze kleine kinderen, wat kunnen zij voor ons doen?'

Ik weet niet zeker of de discipelen zo dachten, maar ik acht hen er wel toe in staat. Want eerlijk gezegd acht ik veel christenen in deze tijd er ook toe in staat. Eerlijk gezegd acht ik mezelf er ook toe in staat. Ik heb veel uitnodigingen ontvangen om op allerlei plaatsen te spreken, en veel daarvan neem ik aan. Ik moet ervoor waken dat ik toegeef aan de verleiding om te denken: 'Nou, ik kan niet overal naartoe gaan, maar welke van deze plaatsen zal mij het meeste voordeel opleveren? Op welke van deze plaatsen heb ik de meeste kans om een soort honorarium te krijgen, of een vorm van bekendheid die in de toekomst goed zal zijn voor de bediening?' Zulke gedachten zijn naar mijn oordeel vleselijke gedachten. Het zijn geen geestelijke gedachten. Toch is de

verleiding er om zo te denken. Ik kan niet iedereen dienen, dus kan ik net zo goed de dingen kiezen die de bediening meer vooruit zullen helpen en de bediening op tastbare manieren voordeel zullen opleveren, en die spreekbeurten aannemen.

Ik heb geen reden om aan te nemen dat de discipelen vrij waren van zulke overwegingen. Toen ze keken naar de menigten die graag wilden dat Jezus hen op de een of andere manier diende, leken kleine kinderen hun degenen die het minst waarschijnlijk iets voor de discipelen of Jezus zouden kunnen terugdoen in ruil voor de tijd die Hij aan hen zou besteden. Dit kan hun beweegreden zijn geweest.

Het is natuurlijk ook mogelijk dat de discipelen de mening deelden van velen, namelijk dat kinderen wel gezien maar niet gehoord moesten worden, en dat kinderen de bediening van Jezus niet nodig hadden, dat kinderen niet zo belangrijk waren als volwassenen. In zekere zin lijkt dat waar, omdat kinderen in hun vroege jeugd alleen maar consumenten zijn. Ze dragen nauwelijks iets bij. Ze kunnen niet veel doen om te helpen met de huishoudelijke taken of om bij te dragen aan het huishoudinkomen. Ze zijn alleen maar consumenten totdat ze natuurlijk een bepaalde leeftijd bereiken, waarop ze enkele kenmerken van volwassenheid hebben en op verantwoorde wijze enkele van de taken en de lasten van het huishouden op zich kunnen nemen. In dat geval zijn ze niet langer alleen consumenten, maar leveren ze ook een bijdrage en zijn ze productieve leden van het huishouden.

Maar dit waren kleine kinderen. In feite vertelt het Evangelie van Markus ons, in het parallelle verslag hiervan in Markus hoofdstuk 10, dat het zuigelingen waren. Dit waren mensen die hun zuigelingen bij Christus brachten. Zuigelingen leveren nergens een grote bijdrage aan, financieel of anderszins. In het grote geheel lijken ze niet zo belangrijk te zijn als volwassen mensen die goede werken kunnen doen en dingen tot stand kunnen brengen, die het Evangelie kunnen verspreiden en de bediening van Jezus kunnen uitdragen zodra ze die zijn gaan waarderen.

Wat hun redenen dus ook waren, de discipelen leken niet te vinden dat kinderen evenveel aanspraak mochten maken op Jezus' aandacht en tijd als oudere mensen. Toen ze zagen dat steeds meer mensen hun baby's bij Jezus brachten om hen door Hem te laten zegenen, zagen ze dit slechts als iets wat Hem van Zijn eigenlijke bezigheden afhield, slechts als een afleiding, als iets wat alleen maar tijd in beslag nam die Jezus

beter aan andere bezigheden kon besteden. Ze namen het op zich om tegen deze ouders te zeggen: 'Breng jullie kinderen nu niet bij Jezus. Jezus heeft betere dingen te doen.' Blijkbaar bestraften ze de ouders die deze kinderen brachten.

De discipelen hadden het natuurlijk in vele opzichten mis. Allereerst bleek uit Jezus' antwoord dat ze zich vergisten in hun beoordeling van hoe Jezus over de besteding van Zijn tijd dacht. Ze vergisten zich in hun waardering van kinderen en ze vergisten zich door überhaupt tussenbeide te komen alsof ze Jezus' beschermers, lijfwachten en telefonische poortwachters waren, die moesten voorkomen dat de verkeerde soorten mensen bij Jezus kwamen. Dat was hun taak niet.

Jezus zei bij wijze van terechtwijzing tegen de discipelen:

Laat de kleine kinderen bij me komen en houd ze niet tegen.

Dat was nu juist wat de discipelen deden. Ze hielden hen tegen. In het parallelle verslag van dit verhaal in Markus hoofdstuk 10, vers 14, staat:

Maar toen Jezus dat zag, nam Hij het hun zeer kwalijk en zei tegen hen: Laat de kinderen bij Mij komen en verhinder hen niet, want voor zodanigen is het Koninkrijk van God.

MARKUS 10:14

Dat wil zeggen: toen Hij zag dat de discipelen mensen wegstuurden:

Hij was erg ontstemd.

Toen zei Hij dat ze de kleine kinderen niet moesten verhinderen bij Hem te komen.

Hij was zeer ontstemd over de manier waarop de discipelen hadden gereageerd op deze ouders die met hun kinderen bij Jezus kwamen. Jezus had duidelijk niet het gevoel dat Hij Zijn tijd verspilde door voor deze kleine kinderen te bidden en hen te zegenen. Het

lijkt erop dat ze voor Hem even waardevol waren als ieder ander, en Hij was zeer ontstemd dat Zijn discipelen Zijn mening daarover niet deelden. Daarom moest Hij heel onomwonden tegen hen zeggen:

Toen werden kinderen bij Hem gebracht, opdat Hij de handen op hen zou leggen en zou bidden; maar de discipelen bestraffen hen. Maar Jezus zei: Laat de kinderen begaan en verhinder hen niet bij Mij te komen, want voor zodanigen is het Koninkrijk der hemelen. En nadat Hij de handen op hen gelegd had, vertrok Hij vandaar.

MATTHEÛS 19:13-15

3

Zuigelingen en de schuld van Adam

Onder christenen bestaan verschillende theorieën over de geestelijke toestand van zuigelingen. Enerzijds is er de theorie dat alle mensen onder veroordeling geboren worden vanwege de zonde van Adam, dat het hele menselijke geslacht in Adam was toen hij zondigde. Daarom, zo wordt betoogd, hebben wij allen in Adam gezondigd. Als dat zo is, worden we vanaf het moment dat we verwekt worden in zonde verwekt, en dragen we daarom tot op zekere hoogte zelf de schuld en verantwoordelijkheid voor Adams zonde.

Als dit zo is, zou dat betekenen dat we als kleine zondaars tegen God geboren worden, veroordeeld vanaf onze geboorte, totdat we natuurlijk een leeftijd bereiken waarop we barmhartigheid kunnen verkrijgen. Sommigen zouden zeggen dat zulke kinderen niet in een staat van genade geboren worden, maar in een staat van zonde en vervreemding van God. Soms zouden degenen die dit onderwijzen zeggen dat je, als je christen bent en je zuigelingen doopt, je kinderen samen met jou in het verbond kunt brengen tot het moment waarop ze oud genoeg zijn om hierover hun eigen beslissing te nemen. Daarom zijn er mensen die denken dat gedoopte zuigelingen in een bijzondere staat van gunst bij God verkeren waarin ongedoopte zuigelingen niet verkeren. Dit wordt een bijzonder aangrijpende kwestie wanneer een zuigeling sterft. Zoals bij ieder sterfgeval komt dan natuurlijk de vraag op: 'Ik vraag me af waar die nu is.' Over het lot

van zuigelingen die nooit een leeftijd hebben bereikt waarop ze Christus ook maar zouden kunnen aannemen of vergeving van zonden zouden kunnen ontvangen, bestaat verschil van mening.

Er zijn, zoals ik al zei, mensen die geloven dat zuigelingen geboren worden met de schuld van Adam op zich en dat zij daarom, vooral als zij ongedoopt stierven, verloren zouden moeten gaan. Diezelfde mensen zeggen soms echter dat als zij gedoopt stierven, hun op bijzondere wijze barmhartigheid werd bewezen vanwege wat hun ouders hadden gedaan. Zij stierven dan in een verbondsrelatie met God, ook al waren zij niet oud genoeg om die in hun eigen ervaring werkelijkheid te laten worden. Dit werd hun verleend doordat de verbondsvoorrechten van de ouders ook voor het kind golden. Daarom verkeert een kind dat gedoopt sterft in een betere toestand dan een kind dat ongedoopt sterft.

Om je de waarheid te zeggen: ik geloof eigenlijk niet dat ook maar een van die dingen in de Schrift wordt geleerd. Die dingen zijn afleidingen die gebaseerd zijn op bepaalde eerdere aannames. Laat ik dit zeggen: de Bijbel geeft beslist aan dat toen Adam zondigde, dit gevolgen had voor ons allemaal. Als gevolg van Adams zonde zijn wij in een gevallen toestand geboren. Die gevallen toestand betekent onder andere dat wij het natuurlijker vinden om onszelf te behagen dan God te behagen. Onszelf behagen in plaats van God behagen is zonde. Daarom is het voor ons natuurlijker om te zondigen dan om niet te zondigen. Dat is het gevolg van Adams zonde. Daardoor zijn wij in deze geestelijke toestand terechtgekomen.

Maar zeggen dat wij schuldig geboren worden aan wat Adam heeft gedaan, is een heel andere zaak. Ik hoop dat je het verschil kunt zien. Stel dat een ouder drugs intraveneus gebruikt en door een besmette naald een of andere vreselijke ziekte oploopt. Het kind kan dan met die ziekte geboren worden. Of stel dat de ouder immoreel leeft en syfilis oploopt, en dat het kind door de syfilis blind geboren wordt. Of de ouder gebruikt crack en het kind wordt verslaafd aan crack geboren. Wat wij daarover zouden kunnen zeggen, en ik denk dat iedereen dit zou begrijpen, is dat het kind lijdt onder een toestand die door de ouder is veroorzaakt. Maar ik ken niemand die zou zeggen: „Daarom is dat kind schuldig aan de zonde van de ouder.”

Iemand kan vanwege de zonde van zijn ouder bepaalde tijdelijke gevolgen ondervinden. Maar dat maakt het kind niet medeschuldig aan de zonde van de ouder. Zo is het ook heel goed mogelijk om te zeggen dat Adams zonde voor ons allemaal

ernstige gevolgen heeft gehad die te maken hebben met onze worsteling in onze verhouding tot God. Er is een natuur in ons die wij bij onze geboorte van onze voorouder hebben meegekregen en die ons sterker tot zonde neigt dan tot heiligheid. Dat maakt onze worsteling zwaarder wanneer wij godvruchtig proberen te zijn. Wanneer wij God willen volgen, merken wij:

Maar in mijn leden zie ik een andere wet, die tegen de wet van mijn verstand strijd voert en mij tot gevangene maakt van de wet van de zonde, die in mijn leden is.

ROMEINEN 7:23

Er is dat hele gedoe met het vlees, met die zondige natuur. Maar dat is iets anders dan zeggen dat wij schuldig aan Adams zonde geboren worden. Eerlijk gezegd zie ik nergens dat de Bijbel zegt dat wij dat zijn.

Ik ken die passage in Romeinen hoofdstuk 5 waarin wordt besproken hoe:

Ik ken die passage in Romeinen hoofdstuk 5 waarin wordt besproken wat de ene mens, Adam, deed en wat de ene Mens, Christus, deed.

Maar die passage zegt niet wat veel mensen willen dat hij zegt. Er staat niet dat ik schuldig aan Adams zonde geboren word. Volgens sommige mensen staat dat er wel. We zouden dat een keer in mijn liveprogramma kunnen bespreken, als dat toevallig via jouw radiostation te ontvangen is. Anders kun je ernaar luisteren via de website [The Narrow Path punt com](http://TheNarrowPathpunt.com), en dan kunnen we die kwestie bespreken.

Maar zoals ik het begrijp, leert Romeinen 5 niet dat wij schuldig aan Adams zonde geboren worden. En geen enkele andere passage in de Schrift leert dat trouwens. Wij worden alleen geestelijk gehandicapt en met een neiging tot zonde geboren. Wanneer wij onze zondige natuur uitleven, leidt dat ertoe dat wij zelf zondigen en vanwege onze eigen zonden zelf veroordeeld worden.

Als dit dus waar is, wordt een zuigeling niet noodzakelijkerwijs schuldig geboren, maar wel aangetast. Hij wordt geboren met het vermogen om te zondigen, en in feite met veel meer vermogen om te zondigen dan om iets anders te doen. Het is voor een zuigeling natuurlijk om zelfzuchtig en zondig te zijn. Maar dat betekent niet dat het kind geboren wordt met een smet van Adams zonde in de zin van schuld die hem voor

God zou veroordelen. Als dat zo is, is er wanneer een kind of een zuigeling sterft geen reden om aan te nemen dat het gedoopt had moeten zijn om deze erfzonde af te wassen. Als een kind als zuigeling sterft, sterft het als een onschuldig wezen. Onschuldig in de zin dat het helemaal geen enkele zonde bewust heeft begaan.

4

Kinderen behoren tot Gods Koninkrijk

Er zijn Schriftgedeelten die zulke dingen zeggen, en dit is er een van. Jezus zei:

Laat de kleine kinderen bij Mij komen en verhinder hen niet, want voor zodanigen is het Koninkrijk der hemelen.

In die context waren het kleine baby's.

Wat betekent dat? Het betekent dat het Koninkrijk der hemelen bevolkt wordt door mensen zoals zij. Het betekent dat deze baby's, die Jezus in Zijn armen hield toen Hij dit zei, een beeld waren van het soort mensen dat zich in het Koninkrijk van God bevindt. En Zijn uitspraak moet ook de kinderen zelf omvatten. Het betekent niet dat het Koninkrijk van God alleen bevolkt wordt door mensen die als deze baby's zijn. Deze baby's zelf zijn burgers van het Koninkrijk. Hij zegt:

Voor mensen zoals zij is het koninkrijk.

We zagen zojuist in Mattheüs 18 dat Hij iets soortgelijks zei:

En Hij zei: Voorwaar, Ik zeg u: Als u zich niet verandert en wordt als de kinderen, zult u het Koninkrijk der hemelen beslist niet binnengaan. Wie zich dan zal vernederen als dit kind, die is de belangrijkste in het Koninkrijk der hemelen.

MATTHEÛS 18:3-4

Als ik de grootste in het Koninkrijk der hemelen kan worden door mij te vernederen zoals dit kleine kind, is het kleine kind zelf, dat het voorbeeld van deze nederigheid is, dan niet ook in het Koninkrijk der hemelen? Jezus zegt dat ze dat zijn. Jezus zegt dat kleine kinderen bij het Koninkrijk der hemelen horen.

Hij zegt zelfs in Mattheüs 18:10 over hen:

Pas op dat u niet een van deze kleinen veracht. Want Ik zeg u dat hun engelen in de hemelen altijd het aangezicht zien van Mijn Vader, Die in de hemelen is.

MATTHEÛS 18:10

Dit is iets belangrijks om op te merken. Jezus zei dat kleine kinderen deze engelen hebben, wat wij misschien beschermengelen zouden noemen, of hoe je ze ook wilt noemen. In Hebreëen 1:14 wordt ons over de engelen van God verteld:

Zijn zij niet allen dienende geesten, die uitgezonden worden ten dienste van hen die de zaligheid zullen beërven?

HEBREEËN 1:14

Met andere woorden, de engelen dienen degenen die behouden zijn, en zijn aangewezen om hen te dienen. Toch zegt Jezus dat kleine kinderen engelen hebben. Wijst dit er niet op dat zij tot de behouden behoren?

Natuurlijk kan een kind een leeftijd bereiken waarop het goed en kwaad kent, maar de juiste keuze weigert en tegen zijn eigen geweten voor God ingaat. In dat geval wordt het dan opstandig tegenover God. Maar een baby komt niet tegen God in opstand. Als we wat Jezus zei dus doortrekken tot de redelijke conclusie, behoort een klein kind tot het Koninkrijk van God, niet tot het rijk van de duisternis. Hoewel het kind, als het de kans krijgt zijn leven verder te leven, al spoedig tegen God in opstand zal komen vanwege de zondige smet in zijn natuur, is zijn eigen geweten voor God zuiver. Er is

niets wat eraan in de weg staat dat het tot het Koninkrijk der hemelen behoort. Zo wordt de uitspraak van Jezus begrijpelijk. Met ‘zulke mensen’ bedoelt Hij kleine kinderen zoals dit kind:

Toen werden kinderen bij Hem gebracht, opdat Hij de handen op hen zou leggen en zou bidden; maar de discipelen bestraffen hen. Maar Jezus zei: Laat de kinderen begaan en verhinder hen niet bij Mij te komen, want voor zodanigen is het Koninkrijk der hemelen. En nadat Hij de handen op hen gelegd had, vertrok Hij vandaar.

MATTHEÛS 19:13-15

En Hij legde hun de handen op en vertrok vandaar.

5

Kinderdoop zonder Bijbelse grond

Ik herinner me een discussie die C. H. Spurgeon had met iemand die waarschijnlijk presbyteriaan was. Spurgeon was baptist en geloofde niet in de kinderdoop. Hij besprak het onderwerp met iemand anders die daar wel in geloofde. Spurgeon zei: ‘Geef mij één Schriftgedeelte dat bewijst dat de kinderdoop juist is, en ik geef jou een Schriftgedeelte dat bewijst dat die niet juist is.’ De man die de kinderdoop verdedigde, citeerde Mattheüs 19:14:

Laat de kleine kinderen bij Mij komen en houd ze niet tegen.

Spurgeon citeerde een ander Schriftgedeelte uit Job:

Er was een man in het land Uz, zijn naam was Job. En die man was vroom en oprecht; hij was godvrezend en keerde zich af van het kwaad.

JOB 1:1

Spurgeons tegenstander in het debat zei: ‘Dat Schriftgedeelte heeft niets met de kinderdoop te maken.’ Spurgeon zei: ‘Nou, jouw Schriftgedeelte heeft ook niets met de kinderdoop te maken.’

Natuurlijk is dat waar. Toen Jezus zei:

Laat de kleine kinderen bij Mij komen en houd ze niet tegen, sprak Hij helemaal niet over de doop. Als de kinderdoop een juiste praktijk is, zou die gebaseerd moeten zijn op iets heel anders dan dit soort bewijs. Helaas voor degenen die in de kinderdoop geloven, is er eigenlijk geen Bijbels bewijs dat die ondersteunt. Het is een traditie die in de vroege kerk is ontstaan en in veel tradities tot op de dag van vandaag is blijven bestaan. Maar de Bijbel geeft geen voorbeelden of geboden met betrekking tot de kinderdoop.

De Bijbel leert niet dat een gedoopte baby veilig is bij God en een ongedoopte baby niet. Jezus zegt eenvoudigweg over deze baby's — en Hij controleert niet eens de godsdienstige achtergrond van de ouders voordat Hij dit zegt:

Voor zulke mensen is het Koninkrijk der hemelen.

Deze kinderen behoren tot het Koninkrijk van God.

Er is alle reden om aan te nemen dat deze specifieke baby's over wie Jezus sprak niet gedoopt waren, want in die tijd deed niemand onder de Joden aan kinderdoop. Hier worden baby's ongedoopt bij Hem gebracht, en Hij zegt:

Voor zulke mensen, waarmee Hij bedoelt: uit deze groep, is het koninkrijk.

Het Koninkrijk der hemelen is natuurlijk het gebied van degenen die onderdanen zijn van God als Koning. Deze kinderen behoren tot die groep, zei Hij. Daarom hebben we, op gezag van Jezus' eigen uitspraak, reden om te geloven dat kleine baby's Gods kinderen zijn.

Maar wanneer iemand de leeftijd bereikt waarop hij ervoor kiest tegen God in opstand te komen — en niemand die volwassen wordt doet dat zonder tegen God in opstand te komen — dan worden die mensen door hun eigen keuze kinderen van de duivel. Daarna is het noodzakelijk je te bekeren en opnieuw geboren te worden voordat je een kind van God kunt zijn. Maar kinderen bevinden zich in een bijzondere toestand, zoals ik Jezus' onderwijs hierover begrijp.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Mattheüs 19:13-15
- Mattheüs 7:9
- Mattheüs 18:1-5
- Mattheüs 18:10
- Markus 10:14
- Romeinen 7:23
- Mattheüs 18:3-4
- Hebrreeën 1:14
- Job 1:1

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.